

τοῦ Κόμου, καὶ ἐκεῖ θὰ σοῦ διευθύνω τὴν προσεχῆ μου ἐπιστολήν. Μὴ λησμονήσης, ὅτι θέλω λεπτομερῆ ἔλθεσιν τῶν πρώτων σου ἐντυπώσεων.

ΣΟΦΙΑ.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δούκῃ

ΔΕ-ΔΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωηιοῦ.]

180.

Μετανοεῖ ὁ κακοποιός, ἀλλ' ἡ μεταμέλεια αὐτοῦ κυρίως δὲν πηγάζει ἐκ τῆς συναισθήσεως τῶν κακῶν, ὅσα ἔπραξεν, ἀλλ' ἐκ τοῦ φόβου τῶν κακῶν, ὅσα ἐνδεχόμενον εἶναι νὰ πάθῃ ἕνεκα τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοῦ.

181.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀστατος καὶ πᾶσαν ἄλλου προθύμως δέχεται γνώμην, ἕνεκα τῆς κουφότητος τοῦ νοῦς αὐτοῦ, ἢ τῆς ἀσθενείας τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλο ἀστασίας εἶδος συγγνωστοτέρας, διότι αἰτίαν ἔχει τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀηδῖαν.

182.

Καθὼς αἱ τῶν φαρμάκων συνθέσεις περιέχουσι καὶ δηλητήρια, οὕτω καὶ τῶν ἀρετῶν αἱ κατασκευαὶ περιλαμβάνουσι καὶ κακίας, ἡ δὲ φρόνησις συγκιρναὶ καὶ μετριάζει τὸ ὅλον, μεταχειρίζεται δὲ αὐτὸ κατὰ τῶν δεινῶν τοῦ βίου περιστάσεων.

183.

Πρὸς ἔπαινον τῆς ἀρετῆς, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὰ μέγιστα τοῦ ἀνθρώπου δυστυχήματα προέρχονται ἀπὸ τῶν κακουργημάτων αὐτοῦ.

184.

Ὁ ὁμολογῶν τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ, σκοπὸν ἔχει διὰ τῆς εἰλικρινείας αὐτοῦ ταύτης νὰ δυσωπήσῃ τὴν περὶ αὐτοῦ κακὴν τῶν ἄλλων γνώμην, ἣν διεμόρφωσαν αὐτὰ αὐτοῦ τὰ ἐλαττώματα.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τίς ἔκτισε τὸν κόσμον; ἤρῳτα μὲ ἀπειλητικὴν φωνὴν πατὴρ τὸν δεκαετῆ υἱὸν του, εἰς τὴν ἱερὰν κατήχησιν ἐξεταζόμενον. Ὁ δυστυχὴς παῖς, φοβισμένος ἀπὸ τὰς καθ' ἑκάστην ἀστηράς καὶ διὰ ζύλου συνοδευομένης τοῦ πατρὸς ἐρωτήσεις «τίς ἔσπασε τὸ ποτήριον; τίς ἀφῆκε κατὰ γῆς τὸ βιβλίον; κτλ.», καὶ συνειθισμένος πρῶτον νὰ ἀρνῆται τὸ πρᾶγμα, ἔπειτα δὲ νὰ τὸ ὁμολογῇ καὶ νὰ ζητῇ συγγνώμην, ἀπεκρίθη τρέμων, «ὄχι ἐγώ, πατέρα.»—Μωρὰ ἀπάντησις! πρόσεχε σ' ἐρωτῶ ἄλλην μίαν φορὰν καὶ ἀλλοίμονον εἰς σέ, ἄν. . . τίς ἔκτισε τὸν κόσμον; Τότε ὁ παῖς μὲ δακρυσομένους ὀφθαλμούς καὶ μὲ φωνὴν διακεκομμένην, ἔν' ἀποφύγῃ τὸν δαρμόν, ἤρχισεν «ἐγώ, πατέρα, ἀλλὰ δὲν τὸ ξανακάμνω.»

ΔΗΘΕΙΑΙ

Ἐτοὺς φιλαργύρους δόθηκε αὐτὴ ἡ κατασχὴν, ἔθεάφτονται τὰ πλοῦτή τους, ἀφ' οὗ θαφτοῦν ἐκεῖνοι.

*

Εἶνε τῶ ὄντι εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ὅπου λάχει ἀθρόντης ὦντας ἔξυπνος, σὰν δούλος ὑπὸν νάχη. Ἐκεῖνος ὅμως ἀγρυπνεῖ καὶ 'ς τὸ παχὺ του στῶμα, Ὁ δούλος δὲ ὑπὸν βαθὺν κοιμάται καὶ 'ς τὸ χῶμα. Ἄλλ' αἱ φροντίδες αἱ πολλαῖς, τοῦ στομαχοῦ οἱ πόνοι, Κατακεντῶν τὸν πλούσιον 'ς τὸ ἀπαλὸ σεντόνι. Τότ' ἡμπορεῖ ὁ πλούσιος νὰ κοιμηθῇ μίαν ὥραν, Ὅπότεν ἀγάγῃ ὄπιον ἢ ἔχη μανδραγόραν. (I. Ρίζος).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἄν τὸν μῆνα τοῦτον τὸ ἀτμόπλοον *Οὐέρδερ* ἀποπλέει ἐκ Νέας Ὑόρκης ἵνα ἐκτελέσῃ τὸν περίπλοον τῆς γῆς. Ὁ περίπλοος θὰ διαρκῆσῃ δεκαεξὶ μῆνας, οἱ δ' ἐπιβάται κατὰ τὸ πλεῖστον εἶνε φοιτηταί. Τὸ περίεργον τοῦ περίπλου τούτου εἶνε, ὅτι ἐν τῶ πλοίῳ θὰ συντάσσεται καὶ ἐκδίδεται ἐφημερίς ἐβδομαδιαία, ἥτις θάποστῆλῃται εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἐκ τῶν διαφόρων σταθμῶν οὓς θὰ ποιῇ τὸ πλοῖον ἐν *Εὐρώπῃ*, *Ἀφρικῇ* καὶ *Ἀσίᾳ*. Ἀμερικανικὴ ὄντως ἐπίνοια.

Ἄν τοῦρκος ὑπουργὸς εἶπε κατ' αὐτὰς εἰς τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ «Νέου Ἐλευθέρου Τύπου»: «Ἡ Ἑλλάς εἶνε ὡς ἡ μυῖα, ἡ ἐνοχλοῦσα τὴν παρειὰν ἡμῶν» ὅσον τὴν διώκομεν, τοσοῦτον ἐπανερχεται αὕτη. Ἐπὶ τέλους θὰ ἐρεθίσῃ ἡμᾶς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε, ὅπως τὴν φονεύσωμεν, θὰ καταφέρωμεν κτύπημα κατὰ τῆς ἰδίας ἡμῶν παρειᾶς.

Ἄν Ἐκ τοῦ τελευταίου τεύχους τῆς *Βρετανικῆς Ἐπιθεωρήσεως* μεταφράζομεν τὰς ἐπομένους Ἀφγανιστανικὰς γνώμας, ἐξ ὧν καταφαίνεται πόσον διαφόρως ἡμῶν σκέπτονται περὶ τῶν κυριῶν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι.

«Ἡ φρόνησις τῆς γυναικὸς εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν πτέρναν της.

«Παρθένον δύνασαι νὰ λάβῃς γυναῖκα τὴν νύκτα, ὃ ἔστι μὲ κλειστὰ μάτια, ὡς λέγομεν, ἀνεξετάστως. Χήραν δύνασαι νὰ λάβῃς τὴν ἡμέραν, ὃ ἔστι μετὰ προηγουμένην ἐξέτασιν» ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ὥρα τοῦ ἡμερονυκτίου καθ' ἣν νὰ δύνασαι νὰ λάβῃς διεζευγμένην.»

Ἄν Κατ' ἔτος σχεδὸν τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀναφίνεται παρὰ τῶ βασιλεῖ τῆς Βαυαρίας ἡ κατέχουσα αὐτὸν «σποραδικὴ μελομανία.»

Κατὰ τινὰ ἐπιστολήν ἐκ Μονάχου ὁ βασιλεὺς παρήγγειλεν αἴφνης ἵνα ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ διςτῆματι παρασκευασθῶσι δέκα παραστάσεις κεκλεισμένων τῶν θυρῶν τοῦ θεάτρου, μηδενὸς ἑτέρου θεατοῦ παρόντος ἢ αὐτοῦ καὶ μόνου. Μετὰ τὴν διδασκαλίαν ἐθνικῶν τινῶν δραμάτων θὰ διδασθῇ δράμα τι γραφὴν ἐπίτηδες χάριν τοῦ βασιλέως ὑπὸ τοῦ ἐκ Μονάχου ποιητοῦ Σμίθ, εἰς ὃν ὁ βασιλεὺς ἐπέβαλεν ὡς ὄρον ὅτι τὸ δράμα τοῦτο οὐδαμοῦ θὰ διδασθῇ ἐν τῶ μέλλοντι,